

Jocs Florals

Escolars

2025

© MARCO MALACITRIS ILLUSTRACIÓ ESCOLA MARINIA

**Consorci d'Educació
de Barcelona**

Generalitat de Catalunya
Ajuntament de Barcelona

Ciutat Vella
Eixample
Sants-Montjuïc
Les Corts
Sarrià-Sant Gervasi

Gràcia
Horta-Guinardó
Nou Barris
Sant Andreu
Sant Martí

A1 - L'estrella que va caure de l'espai	4
A2 - El gat	5
B1 - El misteri de la lluna	6
B2 - Les emocions	8
C1 - Penso en tu	9
C2 - Tot el que ja ha passat	10
D1 - El set talents	11
D2 - La mola, mola	12
E1 - Un viatge pel mar	13
E2 - M'agrades molt	15
F1 - Aquella llagrimeta de nostàlgia	16
F2 - Mort i ressurrecció	18
G1 - El silenci de les fotos	19
G2 - Un estiu, un final	21
H - El retorn dels llibres	22

Pròleg

Enguany celebrem la 34a edició dels Jocs Florals Escolars de la ciutat de Barcelona, tot just enfilant el tram final del primer quart de segle. Ho fem mantenint viva una de les tradicions literàries més importants que dona l'oportunitat, a infants i a joves, d'inventar i explicar històries, i de participar en un certamen que valora la qualitat literària i les diferents mirades, i que acull totes les veus.

Unes mirades i unes veus que construeixen la Barcelona literària que s'inspira en el seu patrimoni: el cinema, la natura, les noves tecnologies, la cultura... La Barcelona que ha demostrat que és capaç de conciliar tradició i innovació, on els seus protagonistes parlen més de 300 llengües familiars o d'origen, i que escriuen i es reconeixen en la llengua dels Jocs Florals, el català.

Amb aquest recull es fa palesa la constància, implicació i dedicació de l'alumnat de segon cicle d'educació infantil, primària i secundària en el fet d'escriure. És per això que volem agrair al professorat, a les direccions dels centres educatius de la ciutat i a les famílies la seva implicació en aquest procés. També als serveis educatius per fer possible la celebració d'aquests Jocs Florals Escolars i als membres del jurat per saber destacar la qualitat dels textos premiats, la creativitat, l'originalitat i la capacitat d'escriure.

El 2025 és l'any que Biblioteques de Barcelona arriba als quaranta-un equipaments, la qual cosa permet que la lectura s'apropi, cada vegada més, a la ciutadania, i que esdevingui un bé gratuït i col·lectiu. A més, cal seguir apostant per la creació d'aliances entre la biblioteca pública i la biblioteca escolar, un binomi que permet treballar conjuntament per a la millora de la comprensió, per a l'apropament de la literatura infantil i juvenil de qualitat, i per a l'adquisició de l'hàbit lector —i escriptor—. La lectura ens és imprescindible per entendre el món, per esdevenir ciutadans crítics i per a l'exercici del dret democràtic. Només així podrem escriure la Barcelona que volem.

L'estrella que va caure de l'espai

Hi havia una vegada una estrella que vivia a l'espai. Era una estrella petitona i molt i molt brillant.

Un dia es va quedar sense oxigen i es va desinflar...Aleshores va anar caient molt ràpid fins que va aterrar davant la porta d'un castell. Com va caure tan ràpid no es va arribar a desinflar i seguia brillant molt.

L'estrella va obrir la porta i es va trobar un rei que portava una fantàstica capa negra amb estrelles daurades. El que no sabia és que era una capa màgica!

El rei es va quedar molt sorprès i li va preguntar:

- D'on vens? Què fas aquí?

L'estrella, amb una mica de vergonya va contestar:

- He caigut de l'espai i m'he desinflat una mica. M'agradaria tornar a casa meva però no sé com fer-ho.

El rei li va dir:

- Estrelleta, et regalo la meva capa....no t'ho he dit però és una capa màgica i amb ella podràs volar! I així podràs tornar a casa teva!

L'estrella molt contenta li va contestar:

- Moltes gràcies! Però tu què faràs sense la teva capa màgica?

- No et preocupis -va dir el rei- tinc una fàbrica de capes màgiques!

D'aquesta manera l'estrella petita i brillant va poder tornar a casa seva amb la seva família.

I conte contat, conte acabat!!!

Escola Turó Blau
Pseudònim: Bona gent

Autoria: Martí Albert Francès,
Andreu Cabañas Ramos, Aurora
Celià Manzanares i Valentina
García Cedeño

El gat

Aquesta és la història d'un gat
que sempre vivia congelat.
Va decidir pujar a un camió
per poder estar millor.
No li va funcionar
i a un avió va pujar.
Va arribar fins al mar
i va veure un gran far,
que a dins hi havia un diari
i un vell calendari.
Va arrencar els fulls
i es va tapar fins als ulls.
Va viure molt content
envoltat de mar i vent.

El misteri de la Lluna

Hi havia una vegada tres nenes que anaven a la mateixa escola i sempre jugaven juntes. Eren inseparables. Una d'elles es deia Lluna, i el que més li agradava en aquest món era mirar el cel de nit. Les seves millors amigues es deien Sol i Estrella, i juntes compartien un secret: cada dilluns, la pell de la Lluna es tornava d'un color vermellós estrany.

—Per què et passa això? —li preguntava la Sol preocupada.

—No ho sé... —responia la Lluna—. Ningú de casa meva sap per què em poso així.

Aquest misteri les tenia intrigades. Ningú més a l'escola semblava notar aquell canvi, només elles. Però hi havia una llegenda antiga que deia que, a la seva escola, hi vivia una ombra que només s'apareixia a les persones especials. Li deien el Monstre de la Lluna.

—Creieu que pot tenir alguna cosa a veure amb mi? —va preguntar la Lluna un dia.

—Només hi ha una manera de saber-ho! —va dir Estrella, amb els ulls brillants d'emoció.

Van començar a buscar informació a la biblioteca de l'escola. Van trobar llibres vells que parlaven de desaparicions misterioses i històries sobre un monstre que rondava pels passadissos quan tothom dormia.

—Escolteu això... —va dir la Sol llegint en veu alta—. “Cada cert temps, el Monstre de la Lluna tria una persona especial i la marca amb el seu poder.”

—La marca...! —va xiuxiuejar la Lluna, mirant-se els braços.

—Potser ets tu! —va dir l'Estrella.

Aquella nit, van decidir quedar-se més temps a l'escola, amagades, per veure si descobrien alguna cosa més. Quan tot estava en silenci, van sentir unes passes pel passadís. Alguna cosa s'acostava i van amagar-se darrere d'una porta. De sobte, una ombra fosca va aparèixer.

—Ho heu vist?! —va murmurar la Sol.

Però quan es van girar... la Lluna ja no hi era.

—Lluna! On ets?! —cridaven en veu baixa.

Amb el cor bategant fort, van seguir el camí fins a una classe abandonada, on es deia que ningú entrava des de feia anys. A dins, van trobar un munt de papers escampats i, al centre de la sala, un mirall enorme cobert de pols. Quan el van netejar una mica, van veure una figura borrosa al seu darrere. Es van girar de cop... però no hi havia ningú.

—Això és massa estrany... —va dir l'Estrella.

I, de sobte, la veu de la Lluna va ressonar per tota l'aula:

—Ajudeu-me...

La Sol i l'Estrella es van mirar espantades. La veu semblava venir de dins del mirall.

—Lluna, ets tu? Què ha passat? —va preguntar Estrella.

L'ombra va començar a prendre forma... i, a mesura que es feia més clara, les nenes es van adonar que coneixien aquella cara.

—És l'Àlex! —va dir l'Estrella.

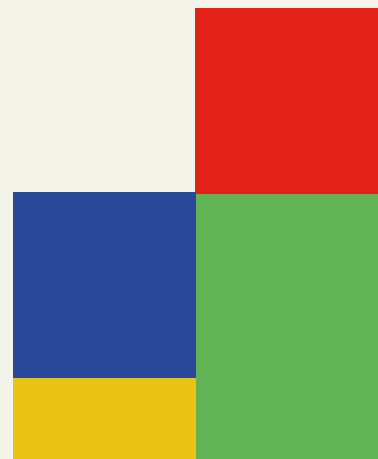
L'Àlex era un company de classe, sempre solitari i misteriós.

—Com... com és possible? —va preguntar la Sol.

—Jo era com la Lluna... Jo també tenia la marca, i el Monstre de la Lluna em va atrapar. Però vaig aprendre a controlar el seu poder... i ara jo soc el nou monstre. Guardeu-me el secret per sempre més i us torno a la Lluna.

-D'acord, així ho farem!

De cop i volta, la Lluna va tornar a aparèixer al seu costat i les nenes van decidir fugir de l'escola. El que acabava de passar havia estat imaginació, o realitat?

Les emocions

Totes les emocions són diferents.
De fet, algunes ni les sents.
Tristesa, por i alegria
sempre ens fan companyia.

La tristesa ens fa plorar,
enfadar-nos i cridar,
però, si la sabem identificar,
la podem gestionar.

La por és fosca com la nit
i sovint ens visita al llit.
De vegades ve en un somni teixit,
però, al final, et quedes adormit.

Estimar és més que regalar bombons,
és ajudar, és ser bons.
És recordar que, per fer petons,
no sempre calen raons.

L'alegria es posa una capa,
corrent per casa derrapa,
vol que els nens i nenes siguin feliços,
jugant, rient i menjant anissos.

L'alegria sol ser la nostra preferida
perquè li dona color a la vida,
ens omple de riures i emoció
i ens deixa la millor sensació.

Penso en tu

Ja fa un temps que penso en tu més del que és normal, i no sé per què. Suposo que és perquè d'aquí poc seria el teu aniversari, faries vuitanta-dos anys. La veritat és que et trobo molt a faltar, que vull que tornis encara que sé que no ho faràs. Sense tu la casa és buida, em sento sola i els meus pares em diuen que em noten cada dia més trista i tenen raó.

Passejo per casa i només em fixo en les fotografies de la família sobre la xemeneia. Tinc una preferida. És un retrat amb el qual somio cada nit. És d'aquell dia junts, asseguts a la sorra de la platja. Eren les set de la tarda i el meu germà estava molt content perquè havia trobat un cranc. Com sabies que a mi em feien molta por, li demanaves que el retornés a l'aigua perquè és el seu hàbitat natural. Després intentaves convèncer-me de què anés a l'aigua. Recordo que em vaig apropar sense rumiar-m'ho gaire i que l'aigua estava molt freda. Sentia que se'm congelaven els peus. Tot i això, amb els peus glaçats, recordo gaudir i pensar que era un dia perfecte. És el meu millor record de la meua vida. Va ser l'última vegada que et vaig veure, perquè l'endemà, no et vas despertar. Sé que vas morir feliç i pensant en la família, per això és la meua fotografia preferida.

Sé que potser t'ho demostrava, però no et deia mai que t'estimava. Per això, m'agradaria pensar que t'arriba aquest escrit. Vull que sàpigues que penso en tu dia sí i dia també. Encara que no cregui en aquestes coses, vull pensar que ets al cel, que em cuides i que, potser fins i tot, vigiles que no robi llaminadures a la nit com feia quan era petita. Recordo quan, amb cinc anys, vaig idear un pla per agafar-les totes de l'armari de la cuina i que al final no ho vaig fer perquè no tenia despertador en aquell moment i em vaig quedar adormida. Tant de bo m'ajudis a no fer cap trapelleria.

Avi, hauré d'anar acabant aquesta carta que em criden per anar a sopar. Gràcies per tant. Per ensenyar-me a nadar o a demanar perdó. Per animar-me quan estava trista i per ser allà quan ho necessitava. Gràcies a tu, et dic més t'estimo i, a poc a poc, deixo de sentir tanta tristor quan penso en tu, per sentir agraïment del temps que vam passar junts.

Amb amor,
la teva neta

Tot el que ja ha passat

Obre els ulls i observa,
més lluny del que hi ha
darrere de l'herba,
darrere dels matolls,
darrere de les pedres i els rierols.

Potser no ho entens,
o potser no escoltes els vents,
que xiuxiuegen en llengües complexes,
i s'amaguen entre les esclotxes.

Tot això és l'esperit del passat,
que és el que ens ha creat.
Nosaltres, desagraïts, només mirem endavant,
tot oblidant imperis que han anat brillant.
Els ecos de batalla ressonen als aires,
els crits de la revolució s'alcen manaires.
Derrota, energia i glòria passada,
fan real la nostra caminada.

El passat és l'única essència,
que ens ha muntat de dalt a baix.
I sempre va perdent la presència,
com la primera fletxa a abandonar el carcaix.

Pensem en les ànimes antigues
com si fossin fum i boira,
una cosa que s'esvaeix i s'ensorra,
que si expires es fa miques.

Però no, no és així.
El passat és més fort que un menhir.
Mai no es para d'expandir,
per aquí i per allí.

I ell, encadenat en el temps,
és el seu presoner.
Cal conèixer-lo bé,
perquè al final, te'l trobaràs
i de les seves llàgrimes et compadiràs.
Així i tot, no hi podràs fer res,
ja seràs seu.
I per això i no res més,
cal viure escoltant la seva veu.

Els set talents

Hi havia una vegada, una escola diferent de totes, allà, una classe molt especial, cada alumne era únic, amb habilitats sorprenents i una personalitat pròpia que el feia brillar.

Hi havia en Liam, que no deixava mai la pilota quieta i somiava en ser futbolista. En Kirill, amant dels misteris, no sortia mai de casa sense la seva lupa de detectiu. L'Hugo, amb una passió pel sushi, preparava makis a l'hora del pati. En Naolin podia reconèixer tots els vaixells només pel seu soroll. L'Adrià, amb ritme als peus, ballava hip hop fins i tot mentre feia classe de matemàtiques. En Joel sabia de memòria totes les marques de cotxes i sabia recordar la ruta de tots els trajectes que feia. I finalment, en Luca, el dormilega i que li encanten els trens, especialment el polar express, semblava adormit però sempre escoltava més del que semblava.

Tot anava bé, fins que va arribar una setmana complicada. Tots estaven més nerviosos del normal, i sense saber com, van començar a fer-se mal amb paraules i empentes. Un deia que el futbol era més important que qualsevol ball, un altre es burlava d'un altre nen de la classe pel seu aspecte. Les rialles es convertien en burles, i les abraçades, en empentes.

Un dia, la mestra, la Lídia els va fer seure en rotllana i els va demanar que diguessin alguna cosa que admirassin de cada company.

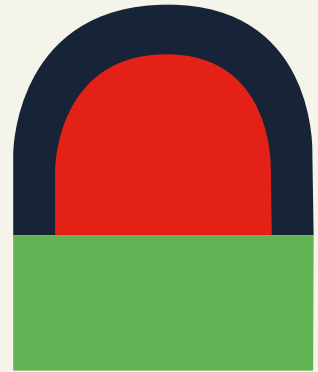
Al principi van rondinar, però mica en mica, les cares es van anar il·luminant.

En Liam va dir que admirava com l'Adrià ballava sense vergonya. L'Hugo va dir que, tot i que Luca s'adormia, sempre li somreia quan es despertava. En Kirill va confessar que el Joel era tan ràpid amb els cotxes com ell resolent enigmes. I així, un a un, es van tornar a mirar amb ulls nous.

Van entendre que, encara que eren molt diferents, junts formaven un equip únic. La força d'en Liam, el cervell d'en Kirill, la creativitat de l'Hugo, la calma d'en Luca, l'energia de l'Adrià, la passió del Naolin i la velocitat del Joel eren com peces d'un trencaclosques que només encaixava si es respectaven. Des d'aquell dia, quan algú es posava nerviós o deia una paraula lletja, un altre li recordava: "Aquí som diferents, però ens complementem. Ens estimem, i les paraules fan més mal que un cop."

I així, la classe dels set talents va aprendre que la diferència no separa, enriqueix.

Fi.

La mola, mola

La Mola, mola, i això tothom ho sap,
amb els seus alumnes, el dia és guiat.
Cadascú és únic, amb molt encant,
com l'Àlex el lleó, valent i galant.

Amb la Chantel sempre al seu costat,
junts fan equip, no s'han separat.
El Justin també corre pel passadís gelat,
jugant a congelar, tot emocionat!

El mussol misteriós fa un crit de cançó,
a ple pulmó ens canta amb emoció.
El tirallibres sona, relaxant,
amb el seu soroll, tot queda tranquil·litzant.

El Plastilinas, nou en aquest racó,
amb l'ordinador fa clics de campió.
Vol jugar sempre, no para mai,
té energia per donar i per vendre!

El Bolígrafs entra en joc,
amb la seva percussió constant.
Sembla que toqui poc,
però en realitat és molt resultant.

Ja arribem al final amb els bessons macarrons,
curiosos com mai, són dos trapellons.
També hi ha en Pessigolles, no pot evitar-ho,
la sorra el crida, vol tornar-hi a jugar-ho.

I així s'acaba aquest poema tan animat,
t'has fixat bé en tot el que s'ha explicat?
Si no ho has entès, no passa res,
torna a llegir-lo, esperem que t'hagi agradat.

Un viatge pel mar

Avui és un gran dia per a la Leah, ja que els seus pares l'havien deixat anar a un lloc que mai hagués pensat que la deixessin, a navegar, amb la tripulació. Aquest permís tenia una condició: que en Rigel, el seu promès, l'acompanyés per assegurar-se que ella estigués bé. Al principi es va negar, ja que en Rigel i ella únicament eren amics, però finalment va acabar accedint per què era l'única forma que la deixessin anar.

La Leah va anar a la seva habitació a preparar un petit equipatge. Mitja hora més tard es va acomiadar dels seus pares amb un petó i una abraçada. En Rigel l'estava esperant al jardí per marxar i en veure's es van saludar amb una abraçada.

La Leah i en Rigel es van donar molta pressa, ja que arribaven tard.

Un cop dins de l'embarcació, la Leah va conèixer a la tripulació. I mitja hora després el vaixell va desembarcar.

La Leah estava molt nerviosa, ja que era la primera vegada en una embarcació plena de pirates, i es va vestir per a l'ocasió.

En Rigel, es va apropar a ella, amb un gran somriure

“Hola, Leah, com et sents el teu primer cop en un vaixell pirata? Nerviosa? Emocionada? - ella li va dedicar un gran somriure: “Doncs sento una mica de tot, gràcies per acompanyar-me, sense tu, no hauria pogut venir mai.” Aquest cop era ella la que li dedicava un somriure. La Leah el va abraçar i en Rigel li va dir: “Me n'alegro que estiguis tan contenta.”

Després de dues hores parlant i coneixent a la gent que hi havia allà van anar a sopar. Hi havia molts menjars diferents. Tots s'ho van passar molt bé i va arribar l'hora de dormir. La Leah es va estirar al llit perquè estava molt cansada, però havia sigut un dels millors dies de la seva vida.

Al dia següent, la Leah es va despertar abans que tothom i es va apropar a l'obra del vaixell, allà va veure una cosa estranya sota el mar que cada cop sortia més a la superfície. Aviat es va adonar que no era un peix, era una noia,

la noia més bonica que havia vist mai. Tenia uns ulls blaus com el cel hipnotitzants i uns bonics cabells llargs negres com el carbó. La Leah se la va quedar mirant amb fascinació, semblava una deessa grega, les dues, es van quedar mirant-se com si elles fossin les úniques persones que existien en aquell moment. La noia que hi havia al mar se'n va anar nedant i en aquell precís instant la Leah es va adonar que ella no era una humana sinó una sirena.

Un instant després que ella marxés en Rigel va aparèixer per darrere avisant-la que era l'hora d'esmorzar. Van passar les hores i la Leah no es va poder treure del cap la noia del mar. A la nit, quan tots estaven dormint, la Leah va anar al mateix lloc del matí, va estar allà esperant deu minuts, quan de sobte, va aparèixer la sirena un altre cop, i es van tornar a quedar mirant-se hipnotitzades.

La sirena va somriure i, d'un moment a l'altre, va aparèixer al costat de la Leah en forma humana. Ella estava sense roba, la Leah li va anar a buscar roba perquè es vestís. Es va presentar amb el nom de Chloe.

Van estar tota la nit xerrant i van tenir una gran idea: Quan els altres es despertessin la Leah explicaria que es va trobar a la Chloe en una petita barca perduda enmig del mar que la va rescatar, deixar roba i van estar tota la nit parlant.

El que volien aconseguir era que la deixessin anar amb ells al vaixell i portar-la a palau.

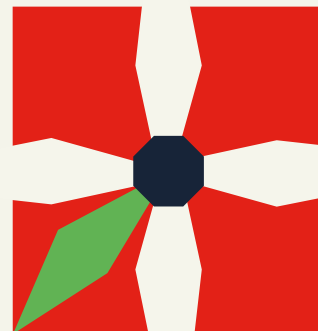
Al matí següent, tots els tripulants, després d'escoltar la història de la Leah i la Chloe, es van quedar bocabadats i la van deixar quedar.

Aquell dia era l'últim dia que passaven al mar, al matí següent tornaven a casa.

Cinc mesos més tard...

Havia arribat el millor dia de les seves vides, la Chloe i la Leah s'anaven a casar. Elles estaven molt emocionades, els pares de la Leah havien acceptat, després de moltes discussions, que es casés amb una noia, en aquest cas amb la Chloe en lloc d'amb el Rigel.

La Leah i en Rigel van continuar sent millors amics i la Chloe i la Leah van ser molt felices juntes. Tothom va acabar acceptant la seva felicitat i compartint-la.

M'agrades molt

M'agrades molt
i sé que jo també a tu.
La manera en la que els
teus ulls em miren
és més que suficient per
sentir que m'estimes.
Però si us plau tingues paciència
que jo vull gaudir d'aquesta experiència.
El primer petó, que sigui amb tendresa;
junts deixem enrere la timidesa.
Esperem el moment;
no siguem impacients.
Tu saps que necessito el meu espai
i jo sé que no em fallaràs mai.
T'asseguro que vas pel bon camí;
i és per això que no has de patir.
El meu cor sempre tindrà.
Les nostres il·lusions seran realitat.

Aquella llagrimeta de nostàlgia

El meu nom és conegut per tots, les meves obres estan exposades arreu del món. Sempre he sabut que volia ser pintora. Abans de gatejar gargotejava les parets, m'agradava experimentar amb les formes i els colors i, a nou anys, ja guanyava petits concursos d'art a l'escola. De gran, em vaig mudar a ciutat per estudiar a les més prestigioses escoles d'art. I al llarg de la meva trajectòria, he treballat amb artistes d'arreu.

El meu estil ha estat sempre l'impressionisme. No acostumo a sortir de la meva zona de confort, però des que tinc memòria he volgut fer un quadre realista del poble on em vaig criar i, a la fi, l'he acabat.

Hi he pintat, tot i la boira, els arbres pelats i la vegetació que s'apoderava de les cases, ja atrotinades pel pas dels anys, amb els llums de colors i les rialles dels nens a Nadal. El record de la senyora Pons, amb aquells bessons sorollosos i entremaliats que corrien pel carrer; el senyor Puig, el veí del costat, que ens portava les restes del pa del seu forn del costat del campanar. De fet, sort que ho feia, perquè les cues a la seva botiga eren interminables!

Quan em miro el quadre em sembla sentir crepitjar la llenya a la llar de foc de la cuina. Percebo l'aroma dels pastissos dominicals, que ens feia la mare per berenar, i evoco les històries que ens explicava l'avi quan anàvem a dormir. Observo el foc a la finestra de les fogueres de Sant Joan, que feien els meus germans, i tant m'atemorien. Destrio els colors de la tardor en els arbres, que tant desitjava plasmar. Faig memòria del pare, mentre tornava de collir mores per als pastissos que ens feia l'àvia cada novembre...

Mentre recullo els pinzells, penso en tots aquests moments de la rutina i el quefer diari i llisca per la galta una llagrimeta de nostàlgia. Guardo el davantal i cerco un lloc on penjar el quadre, però no li sé trobar un espai adient. És llavors que m'adono que no em pertany i que no l'he de tenir.

M'assec a la cadira de l'escriptori. Agafo el millor dels meus bolígrafs i començo a escriure una nota en un paper: "Siguem o siguem, el nostre cor sempre pertany al lloc on hem nascut".

Embolico el quadre i, curiosament, enganxo el missatge a l'embalatge de la pintura. Preparo la motxilla i pujo al tren. Arribo al lloc on van passar aquests instant fugaços de vida. Tot és igual, res ha canviat. M'apropo a la casa amb la xemeneia més gran. Pico a la porta tres cops. M'obre, tímidament, una senyora de cabells blancs i amb un color d'ulls, sospitosament, semblant al meu.

- Hola, mare. Això és per a tu. Dic fent-li a mans l'embalum de memòries...

Mort i resurrecció

Hi havia un poble a una vall,
Amb les muntanyes de recer.
Tot d'una amb grandíols estrall
Un drac ferotge aparegué.

Des de Braunau fou vingut,
Amb un gran carisma innat.
Al principi, benvingut,
honorat i respectat.

Però giren feroçment els vents:
Envaeix pobles del costat.
Tortura i acaba amb innocents.
Obliga a anar amb el braç alçat.

Tenia un bigoti sota del nas,
Era temut per tothom.
Asfixiava a gent amb gas,
I Adolf era el seu nom.

Milers de Sants Jordis es van unir,
Per a acabar amb el drac feixista.
Amb perseverança van reeixir,
Per a fulminar aquest terrorista.

I caigueren les espases
D'aquell temps anterior
De la sang sortiren roses,
De les roses, molt d'amor.

Però ai!, el drac no morí,
Es quedà en una treva.
Ara torna a ressorgir,
Per a fer la terra seva
Hi ha una tasca que hem de fer:

Ser Sant Jordis i princeses.
Per aixafar al drac mentider
recuperant llibertats preses!

El silenci de les fotos

A l'habitació del fons, entre caixes oblidades i records plens de pols, la Júlia va trobar una vella capsa de sabates. Dins, desenes de fotografies es barrejaven amb postals esgrogueïdes i cartes escrites a mà. Feia anys que ningú obria aquell racó de la casa dels avis, però aquell matí, guiada per una mena de nostàlgia, la Júlia havia decidit explorar.

Cada fotografia tenia una història amagada. En una, la seva mare somreia asseguda sobre els genolls de l'avi, molt abans que els cabells li esdevinguessin blancs. En una altra, apareixien els seus pares joves, abraçats sota una pluja d'estiu. També hi havia imatges d'ella i el seu germà quan eren petits, jugant al jardí o disfressats per Carnaval.

Va entendre aleshores que la família no són només les persones que comparteixen casa o cognom, sinó els records que construeixen junts. Tot allò que es viu i queda gravat, no només en fotografies, sinó en la manera com aprens a estimar, a confiar i fins i tot a enyorar.

Aquella tarda, en tornar al menjador, va mirar la seva mare amb uns ulls diferents. Potser no sempre s'entenien, potser discutien massa sovint, però darrere de cada paraula i cada silenci hi havia un amor que venia de molt lluny. De generacions que havien estimat abans que ella nasqués.

I de sobte, aquell diumenge qualsevol es va tornar especial, perquè Júlia va entendre que la família no és perfecta, però sí essencial. I que, malgrat els canvis i el pas del temps, sempre tindria un lloc on tornar.

Va guardar amb cura les fotografies dins la capsa, però aquesta vegada no les va amagar. Les va deixar damunt la taula, com qui obre una porta perquè altres també hi entrin. Més tard, la seva mare s'hi va asseure al costat i, en silenci, van començar a mirar-les juntes. Sense pressa, compartint somriures i records mig esborrats. La Júlia es va adonar que aquell moment també era una nova fotografia, encara que no quedés impresa en paper. Era un record viu, fet de mirades i complicitats.

La Júlia va sentir una calidesa estranya, com si les veus del passat l'abracessin des del silenci de les fotos. En aquell petit ritual compartit amb la seva mare, va descobrir que hi ha maneres d'estimar que no necessiten paraules. Aquella capsa, plena de papers vells i records, s'havia convertit en un pont entre temps i generacions, entre allò que ja no hi és i allò que encara queda. Va comprendre que les històries no moren mentre algú les recordi, mentre hi hagi algú disposat a obrir una capsa i tornar-les a la vida.

Un estiu, un final

El sol pinta els dies amb llum tremolosa,
les rialles s'enlairen com fulles al vent,
les onades ruixen la sorra mandrosa
i el temps se'ns esvaeix tan ràpid, tan lent.

Les nits s'omplen d'estels i promeses,
secretes històries, gravades i impresses,
parlem del demà, un somni escandalós,
sabent que el juny serà un comiat dolç.

Les classes, els passadissos, les mirades,
els anys compartits com flames enceses,
l'ESO s'acaba, però mai les abraçades
en el cor ens queden les lliçons apreses.

Records penjats en tardes vermelles,
bocins de silenci entre veus amigues,
els nostres futurs pintats amb aquarel·les,
petjades que queden en fotos antigues.

Brindem per l'estiu, això ja s'acaba,
cap dels records marxarà amb l'onada,
per les amistats que no s'esborren,
pels moments que mai no tornen.

El retorn dels llibres

Ningú s'imaginava que aquell dia canviaria la història. Els nens, les nenes, les dones i els homes, utilitzaven la tecnologia per tot: per jugar, per cuinar, per comprar, per buscar informació, per saber com arribar als llocs, per mirar vídeos, per veure i sentir contes, per aprendre idiomes o qualsevol tema, per parlar amb familiars de l'altra punta del món...

Estaven bojos! Gairebé quan anaven pel carrer, no miraven el paisatge, ni la natura, ni la gent... ni se n'adonaven si feia sol o no.

Però, un matí assolellat, quan tot semblava normal... el cel va començar a canviar, a poc a poc de color. Es va fer de color negre, el sol va desaparèixer.

Les persones no se'n van adonar fins que va començar una tempesta molt forta, amb unes pluges molt fortes, amb molt vent... que va fer que totes les fulles dels arbres caiguessin, volaven pels aires i... els mòbils es mullessin.

De sobte, va caure un llamp que va fer petar totes les torres d'electricitat i tots els mòbils, les pantalles i les llums dels edificis, es van apagar. Tot es va fer fosc.

Amb el llamp, les persones es van espantar. De l'ensurt tothom va llençar els seus mòbils a terra. Dels nervis de no saber què estava passant, van començar a cridar i a córrer... fins que van anar a agafar els seus mòbils per trucar als bombers, a la policia, a les ambulàncies... però en aquell moment es van adonar que els mòbils estaven apagats i no es podien encendre.

La gent que estava a casa seva, va començar a sortir al carrer per veure què passava.

Quan tothom estava al carrer, la pluja va parar. Però després d'uns minuts... van començar a caure llibres del cel.

[Accedeix](#)
al conte
audiovisual

Eren molts, moltíssims... eren de diferents colors, de diferents mides, de diferents llengües, de diferents autors, alguns tenien molta lletra i altres eren de dibuixos, alguns eren llargs, altres curts. Alguns mai ningú els havia llegit.

No paraven de caure llibres del cel, hi havia llibres per tot arreu, per terra, per sobre dels arbres, per sobre dels semàfors, per sobre dels cotxes...

Un nen, va dir:

- Això passa perquè nosaltres ens hem oblidat dels llibres!

Una nena va dir:

- Ha sigut la tecnologia, que ens ha canviat!

La gent va quedar bocabadada, mirant com els llibres continuaven caient del cel. Alguns van començar a recollir-los i a apilar-los. Altres passaven... s'ho miraven amb cara, ja que no els agradava llegir. Alguns, però, van començar a llegir i a endinsar-se a les històries.

La majoria, estaven emocionats i miraven les portades dels llibres amb curiositat, com si fos la primera vegada que veien un llibre.

Una noia, va dir:

- Ostres! Aquests llibres me'ls llegia la mare abans d'anar a dormir, quan era petita!

Tothom va començar a remenar llibres i tothom va acabar trobant-ne algun que li agradés, ja que hi havia llibres de totes les temàtiques: d'aventura, d'amor, de por, d'oficis, d'idiomes, d'esports, de descobriments científics, diccionaris, receptaris...

La gent es va adonar que no podien deixar els llibres al carrer i que els havien de portar a algun lloc.

Un avi va tenir la solució; va recordar que fa molts anys hi havia biblioteques, que eren espais on hi havia molts llibres i que tothom hi podia anar. Però que ja feia temps, que s'havien decidit tancar perquè ningú hi anava i els llibres estaven agafant pols.

La gent va veure que calia fer alguna cosa i van començar a organitzar-se i van anar a buscar les antigues biblioteques per netejar-les i omplir-les altre cop de color i lletres.

Després d'estar tot el dia omplint els prestatges de llibres a les biblioteques, tothom es va adonar, que era una pena que les biblioteques haguessin tancat per culpa de la tecnologia.

Van entendre que els llibres i la tecnologia, poden ser amics. Les dues coses es poden fer servir, però que no n'hi ha cap, més important que l'altra.

Que no ens hem d'oblidar dels llibres, però tampoc podem abusar molt de la tecnologia. Podem buscar altres maneres de comunicar-nos, d'entretenir-nos o d'aprendre.

Aquells nens i nenes, homes i dones, avis i àvies, gràcies a aquella pluja, es van adonar que havien comès un error molt gran oblidant-se dels llibres. Que sempre miraven el mòbil i que per culpa de les pantalles, tampoc passaven molt temps amb la seva família.

Aquell dia, on la tecnologia no funcionava, van redescobrir el plaer de llegir,

d'escoltar com algú et llegeix en veu alta un llibre, de jugar a jocs de taula, d'imaginar, d'observar el que ens envolta...i de tornar a tenir biblioteques. Però sobretot, van tornar a compartir moments junts.

Després d'unes hores, el cel va tornar a ser com abans; blau i clar. El vent era suau.

És com si res, hagués passat.

El món semblava haver recuperat la normalitat i tots van aprendre que la tecnologia i els llibres, poden conviure, perquè són igual d'importants.

I aquell dia que semblava el final de tot... es va convertir en un nou començament.

Conte contat, conte acabat. I això és tan real, que potser mai ha passat.

Ah! I per sort, no va caure cap llibre, a cap cap!

**Consorci d'Educació
de Barcelona**
Generalitat de Catalunya
Ajuntament de Barcelona